

# Rimburgs eerbetoon



● Heel Rimburg schaarde zich gisteravond rond de kapel voor het aanbrenge van de speciale plaquette als eerbetoon aan de eigen gevallen in WOII.

Foto: BAS QUAEDEVLIET

DOOR MONIQUE PARREN

RIMBURG - Een foto van een graf is alles wat Piet Nickel nog heeft van zijn overleden broer. Nauwelijks 22 stierf Hub aan het front in Rusland. Hij ligt begraven in Nevel, een stip op de landkaart van de voormalige Sovjet-Unie. De post die de familie vanuit Rimburg trouw naar het front stuurde, kwam na maart 1944 ineens ongeopend retour. Wel stond er een rode stempel op: 'gesneuveld'.

Tranen wellen op in Piets ogen als hij vertelt over het leed van zijn ouders. „Eerst was er de onwetendheid. Later, ik geloof in juni van datzelfde jaar, kregen we een pakje toegestuurd met wat bezittingen, een overlijdensakte en de foto van zijn graf. Daarna is hier in Rimburg een zielemis voor mijn broer gehouden.”

Hub was - net als nog twee jongens uit het gezin - onder de wapenen voor Duitsland. En dat maakte de dood van de oer-Hollandse jongeman extra wrang. De aanvraag voor het Nederlandse staatsburgerschap was no-

## 'We hebben alleen foto van graf in Rusland'

Het is een typisch plaatsje, Rimburg. Ver weg van alle drukte, middenin de natuur. De inwoners van het Duitse dorp Ubach-Palenberg zijn de naaste bureu. Een 'gemengd' huwelijk is daarom geen uitzondering. Al sinds mensenheugenis worden er relaties aangeknoopt 'over de grens'. Ook Piet Nickel (62) stamt uit zo'n gezin: een Nederlandse moeder en een Duitse vader. Zijn op-en-top Hollandse broers moesten in de oorlog dienen voor Duitsland. Eén liet daarbij het leven. Zijn naam staat op een plaquette, die tijdens de dodenherdenking in de Rimburger kapel is onthuld.

tabene de deur uit. „Het was in die tijd nog behoorlijk duur om het hele gezin te laten naturaliseren, maar het zat in de pen. En toen brak de oorlog uit...”

### Gedwongen

De drie jongens Nickel werden ingelijfd bij het nazi-regime. Gedwongen. „Tot die tijd hadden we nooit het besef dat we Duitsers waren. We hebben ons dat ook nooit gevoeld. Wij woonden

in Rimburg, gingen naar een Nederlandse school, hadden hier onze vriendjes. Nu moest onze jongens plotseling gaan vechten tegen het enige vaderland dat we kenden: Nederland.”

Er brak een angstige tijd aan voor het gezin Nickel. Soms werd Piet uitgejouwd omdat hij een 'Hollander' was, de andere keer kreeg hij geen extra rantsoen vanwege zijn Duitse afkomst. „Maar dat gebeurde al-

tijd door mensen van buiten het dorp,” benadrukt Piet. „Rimburg zelf was een hechte gemeenschap, gemengde huwelijken waren hier de normaalste zaak van de wereld. De mensen begrepen de omstandigheden waaronder mijn broers in dienst moesten daarom ook beter.”

Het merendeel van de dorpsgenoten leefde ook wel met het gezin mee, weet Piet nog. „En An, al iets van je jongens gehoord”, vroegen ze dan aan mijn moeder.”

### Vergeven

Het wordt eventjes stil. Piet Nickel heeft een moment nodig voor zichzelf. „Ik zie vader nog op de landkaart kijken om te achterhalen waar de jongens zich allemaal bevonden. Nee, het was niet gemakkelijk.”

Piet was elf toen het nieuws van de dood van zijn broer Rimburg bereikte, maar hij kan het zich nog herinneren als de dag van gisteren. Haatgevoelens kent hij niet. Het enige dat hij wil, is ooit het graf bezoeken van zijn broer. „Wraak levert niets op. De oorlog is nu vijftig jaar geleden. Het is tijd om te vergeven.”